

“Alsof ik m’n minnaar moet begraven”

ANTWERPEN - De Nederlands-Antwerpse acteur Carl Ridders (50) is afgelopen zondag overleden. Hij koos voor euthanasie nadat zijn lichaam stilaan afsloot door de ziekte A.L.S. Ridders speelde diverse rollen, van Claude in ‘Het Sacrament’ van Hugo Claus, dokter Koen Laenen in ‘Spoed’ tot de muis Woppy in het kinderprogramma ‘Wizzy en Woppy’.

“Anderhalf jaar geleden werd de aandoening bij hem vastgesteld. Zondag koos hij heel bewust voor zijn eigen einde”, vertelt acteur Michaël Pas die aan de zijde van zijn nauwe vriend bleef die bewuste dag.

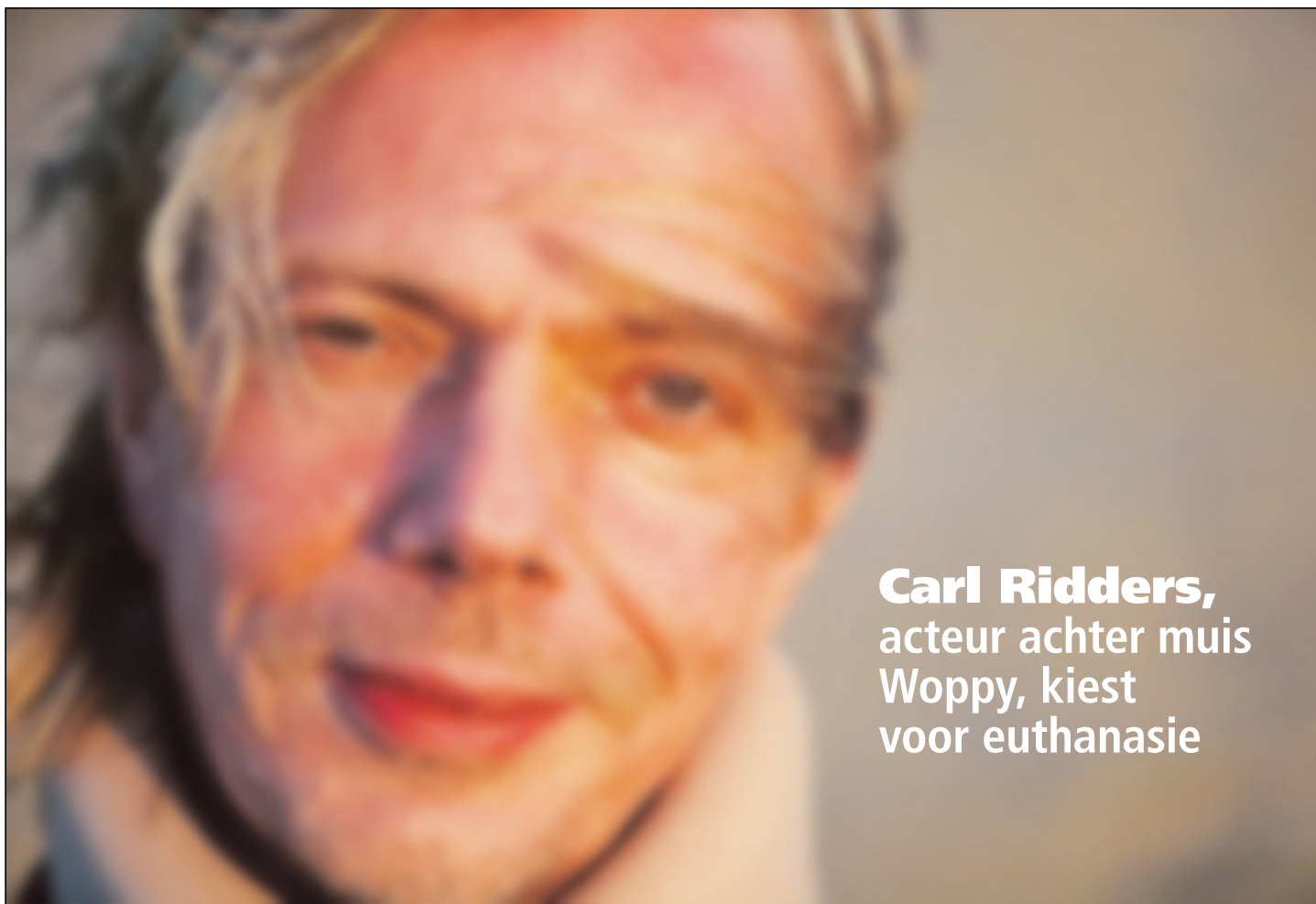
Amyotrofische Lateraal Sclerose (A.L.S.) of de Ziekte van Lou Gehrig is een aandoening van de motorische zenuwcellen in het ruggenmerg en de hersenstam, waarbij de hersenen het vermogen verliezen om de spierbewegingen te controleren. Het is een fatale ziekte die voorlopig zonder remedie blijft. “De ziekte nam hem stilaan alles af: zijn lichaam, zijn vrijheid, zijn mooie stem. Ondanks alles is hij gedurende al die tijd strijdvaardig gebleven.”

Michaël Pas klopte als zeventienjarige knaap aan bij Ridders om zijn hulp te vragen met zijn toelating tot Studio Herman Teirlinck.

“Hij was een dierbare vriend in wie twee grote krachten scholen: de poëtische fijnbesnaardheid in zijn acteren en schrijven en het levensgenieten, passioneel en met volle overgave.”

Documentaire

“Het is alsof ik mijn minnaar moet begraven”, vertelt fotografe Lieve Blancquaert die in maart de vraag kreeg van Michaël Pas om een documentaire over Ridders te maken. “We hebben Carl gevolgd van april tot nu en legden hem de grote levensvragen voor.

Carl Ridders,
acteur achter muis
Woppy, kiest
voor euthanasie

Een recent portret van Carl Ridders aan zee, genomen tijdens het draaien van de documentaire over hem van Lieve Blancquaert.

Foto Lieve BLANQUAERT

Vorige donderdag was onze laatste draaidag.” Het was een intens project voor haar. “Maar ik ben enorm blij dat hij ons dit nog gegeven heeft. Ik heb ontzettend veel van hem geleerd. De documentaire gaat over Carl, maar ook over A.L.S., afscheid, euthanasie, en de dood.

Hij heeft zoveel afscheid moeten nemen, niet alleen van zijn geliefden maar ook telkens opnieuw van iets kunnen als wandelen en spreken. Hoe hevig zijn verwondering ook was toen bleek dat de wereld bleef draaien na zijn diagnose, de afgelopen tijd

keek hij uit naar zijn dood. Hij is een rebel die heel mooi is gestorven.”

Blancquaert en Vlekken zijn momenteel nog met de montage bezig. De documentaire zal pas ten vroegste in maart op Canvas verschijnen.
Evita BONNE